

РЕШЕНИЕ

№ 23997

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4898** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 10а, ал. 1 и ал. 4 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на З. А. /Z. A./, гражданин на П., подадена чрез процесуален представител адв. Р. П. с посочен съдебен адрес в [населено място], район Л., [улица], срещу Отказ от 25.03.2026 г. за издаване на виза тип D по заявление № R., подадено на 20.11.2025 г., издаден от В. М. Б., първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А..

По изложените в жалбата доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, се претендира отмяната му и присъждане на направените по делото разноски. Излагат се съображения за нарушение на административнопроизводствените правила (принципа на обективност и служебното начало, закрепени в чл. 7 и чл. 35 АПК), немотивираност на акта, необоснованост на изводите поради неустановеност фактическите обстоятелства, обусловили правомощието по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Жалбоподателят изразява несъгласие със съмнението на органа относно целта на пребиваването му. Акцентира, че представените с преписката доказателства категорично установяват, че дружеството Б. О. М. Енд Е. У.Л.Л. /B. O. M. & Equipment W.L.L./, чиито търговски представител е, осъществява реална търговска дейност в сферата на машинното оборудване. Търговското представителство е надлежно регистрирано в Българската търговско-промишлена палата, като регистрацията е извършена след проверка на всички представени документи, което удостоверява тяхната законосъобразност и достоверност. Осигурено е жилище чрез

сключен договор за наем, като са извършвани реални плащания, включително през периода, в който лицето е изчаквало произнасяне по заявлението за виза. Процесуалният представител на жалбоподателя – адв. Р. П., е имала достъп до имота, което обстоятелство е сведено до знанието на миграционните служители. Въпреки това никой не се е свързал с нея, което насочва, че изводите на административния орган са изцяло хипотетични, неверни, необосновани и направени при неизяснена фактическа обстановка. Отделно се оспорва и позоваването на становището на ДАНС, което е изцяло бланкетно и не съдържа никаква конкретика относно предполагаемата заплаха. Посочва се, че целта на ЗЧРБ е да осигури законен ред за пребиваване на чужденци, които желаят да извършват икономическа дейност в страната. Отказът, постановен при наличие на всички законови предпоставки, противоречи на тази цел и нарушава принципа на пропорционалност съгласно чл. 6, ал. 2 АПК. Съответно, отказ за виза, който пречатства упражняването на професионална дейност, представлява намеса в личния живот и подлежи на контрол за пропорционалност. В настоящия случай намесата е необоснована и непропорционална, тъй като не е доказано наличие на риск за обществения ред или сигурността, а отказът лишава жалбоподателя от възможност за законна икономическа дейност.

Допълнителни съображения за незаконосъобразност на обжалвания отказ са изложени в писмено становище по делото, които се поддържат в съдебно заседание от адв. Р. П..

Ответникът - В. М. Б., първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А., не изразява становище по жалбата.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят З. А. /Z. A./ е гражданин на П., [дата на раждане], притежател на паспорт № А., издаден на 10.10.2024 г. в П., валиден до 10.10.2034 г. Същият е търговски представител на Б. О. М. Енд Е. УЛ.Л./В. О. М. & Equipment W.L.L с код по БУЛСТАТ [ЕГН], вписано в единния регистър на Българска търговско-промишлена палата под № [ЕГН] с решение от 26.09.2024г. (л. 18). Търговското представителство е вписано в Единния търговски регистър на Българската търговско-промишлена палата (БТПП), видно от представените по делото на л. 17 и л. 25 Сертификат № 4303/04.11.2025 г. на БТПП и Удостоверение изх. № 20251002154400 на Агенцията по вписванията.

На 20.11.2025 г. З. А. е подал заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване № R. - на основание чл. 15, ал. 1, във вр. с чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, като е приложил и всички необходими документи, доказващи целта на пътуването и основанията за издаване на виза, вкл. удостоверение за регистрация на търговско представителство в БТПП, удостоверение за актуално състояние на дружеството, договор за наем на жилище и платежни документи за извършени наемни плащания, медицинска застраховка и доказателства за финансови средства.

На 25.03.2026 г. В. М. Б., първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А. е постановил отказ за издаване на исканата виза. В стандартния формуляр на уведомлението за основанията за отказ, поле „Допълнителни забележки“ е вписано, че „на база направени изявления по време на интервюто и обобщена информация от предоставените документи, има съмнение за реалната цел за исканата виза. След направена справка е установено, че лицето няма да живее на посочения адрес. Забрана ДАНС“.

Отказът е връчен на жалбоподателя на 01.04.2026 г.

Жалбата срещу него е депозирана на 15.04.2026 г.

По делото са приети като доказателства документите, приобщени към административната преписка, вкл. писмо рег. № 244р-7478/11.03.2026 г. на заместник-директора на Областна дирекция „Миграция“ - Б., обективиращо отрицателно му становище с мотив, че апликанта не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Този извод е формиран съвкупно от следните обстоятелства: при подаване на искането за издаване на виза същият е представил свидетелство за съдимост, което не е заверено съгласно нормативните изисквания; жилището, което е наел в [населено място] е далеч от [населено място], където е регистрирано търговското представителство; в хода на извършената проверка Н. І. - съпруга, на апликанта заявява, че след като пристигне в България, заедно със съпруга си, ще живеят в [населено място], като това е потвърдено от лицето, представящо се за техен адвокат. Същевременно в заявлението за виза е посочен адрес за живеене в [населено място], което противоречие е породило съмнение за това какви са целта и условията на заявеното пребиваване – основани за отказ съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ.

Към делото е представено и отрицателно становище от ДАНС, основаващо се на констатацията, че адресът за живеене, посочен от апликанта „гр. Р., местност „Църнако“, секция В, ет. 0, ап. 005“, е непълен и неточен, което насочва към формално изпълнение на изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от адресат на акта, засегнат неблагоприятно от същия. Подадена е в законоустановения срок, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореният отказ е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 5 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР, в относимата редакция ДВ, бр. 4 от 2025 г., в сила от 14.01.2025 г.), съгласно който формулярите по ал. 1 – 3 (сред които и тези съгласно приложение № 7 за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване) се подписват от ръководителя на задграничното представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на отказ на издаване на виза на границата – от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от В. М. Б. - първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А., който въз основа на Заповед № 4 от 21.04.2024 г. на посланика на Посолството на Република България в Р. (л. 37) и Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи (т. 4 от нея, л. 40) е оправомощен да съставя, подписва и връчва откази за издаване на визи – Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР (ДВ, бр. 55 от 2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), които понастоящем са предмет на регламентация в чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР (ДВ, бр. 4 от 2025 г., в сила от 14.01.2025 г.).

По отношение на останалите основания по чл. 146 АПК съдът намира следното:

Съгласно чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР (ДВ, бр. 4 от 2025 г., в сила от 14.01.2025 г.) отказва се издаването на виза за дългосрочно пребиваване, ако е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на

Република България, като се прилага към заявлението и приложенияте към него документи. Алинея 4 предвижда във формулярите да се посочва основанието за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност.

В случая процесният отказ е мотивиран с твърдение, че заявителят „не доказва реалната цел и условията на заявеното пребиваване“, което по съществува си възпроизвежда хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ, макар същата да не е изрично посочена в акта. Съдът намира, че така изложените мотиви не отговарят на изискванията за форма и съдържание на административния акт. Липсват каквито и да било установявания, относими към визираната законова разпоредба, въз основа на които органът е достигнал до извод за наличие на основанието по т. 17 на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ. Следователно актът не е изпълнява изискването на чл. 34, ал. 3 от НУРИВОВР, което е проявление на правилото за посочване на фактическите основания като реквизит на акта съгласно чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. Основателни са в тази връзка възраженията в жалбата, че подобен подход не съответства на трайно установената практика на Върховния административен съд, съгласно която административният орган е длъжен да изложи ясни, конкретни и индивидуализирани фактически основания, касаещи конкретния заявител, а не общи и абстрактни съображения. Липсата на такива мотиви пречатства ефективното упражняване на правото на защита и възпрепятства съда да осъществи пълноценен контрол за законосъобразност върху постановения административен акт.

От събраните по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е регистриран като търговски представител на чуждестранното дружество „Б. О. М. Енд Е. У.Л.Л.“ (B. O. M. & Equipment W.L.L.), чието представителство е вписано в Българската търговско-промишлена палата след извършена проверка на представените документи. Представени са документи относно правния статус и дейността на дружеството, включително регистрационни, учредителни и банкови документи, които не са оспорени от административния орган. От тях се установява, че дружеството осъществява реална стопанска дейност. Установява се още, че жалбоподателят е предприел действия по организиране на пребиваването си в Република България. Представен е договор за наем на жилище в [населено място], както и доказателства за извършени наемни плащания за него. Налице е и декларация от наемодателя относно предоставянето на имота за ползване. Обстоятелството, че жалбоподателят е осигурил място за пребиваване, е в съответствие със заявената от него цел за дългосрочно установяване в страната във връзка с осъществяване на дейността на търговското представителство. Не се спори също така, че жалбоподателят е упълномощил адв. Р. П. да го представлява пред българските институции във връзка с регистрацията и дейността на търговското представителство. От доказателствата по преписката се установява, че същата е била посочена като лице за контакт и е разполагала с достъп до наетия имот. Независимо от това по делото не се установява съгласувателните органи да са предприели действия за събиране на допълнителна информация чрез нея, нито да са отправяли искания за уточняване или допълване на наличните данни.

При това положение съдът намира за основателни възраженията за допуснато нарушение на чл. 35 АПК и на принципите на обективност и служебно начало, закрепени в чл. 7 и чл. 9 АПК. Административният орган е бил длъжен да изясни всички относими факти и обстоятелства от значение за случая, преди да постанови неблагоприятен за заявителя акт. Вместо това отказът е основан единствено на информация, постъпила в рамките на

съгласувателната процедура, без да бъдат предприети необходимите действия за проверка и изясняване на констатираните съмнения. Констатираните от съгласувателните органи несъответствия относно адреса на пребиваване сами по себе си не обосновават извод за липса на реална цел на пребиваването. Дори да се приеме, че са били налице непълноти или неточности относно адресните данни, същите не опровергават автоматично заявената цел за пребиваване като търговски представител на чуждестранно дружество. Липсва необходимата логическа и правна връзка между посочените в становището на ДАНС обстоятелства, която да обоснове приложението на чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Самите становища (на ДАНС и дирекция „Миграция“) не могат самостоятелно да обосноват наличието на предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 ЗЧРБ. Изложените в тях съображения се свеждат до предположения, индиции и съмнения относно част от декларираните обстоятелства, без обаче да съдържат конкретни факти, които да опровергават заявената цел на пребиваването или да установяват злоупотреба с визовия режим. Отделно от това в случая не се касае за данни, свързани с националната сигурност или обществения ред, които биха могли да оправдаят по-ограничено мотивиране на административния акт.

Съдът съобразява разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 ЗЧРБ, която урежда възможността за продължително пребиваване на чужденци, регистрирани като представители на чуждестранни търговски дружества. Законодателят е предвидил подробни изисквания относно регистрацията на представителството, финансовото състояние и дейността на чуждестранното дружество, като изпълнението на тези условия се удостоверява чрез сертификата, издаден от Българската търговско-промишлена палата. В настоящия случай по делото липсват данни представителството да е заличено, регистрацията му да е оспорена или да са установени обстоятелства, поставящи под съмнение изпълнението на нормативните предпоставки за неговото съществуване.

Действително, съгласно чл. 9з, ал. 5 ЗЧРБ подаването на заявление и представянето на документи не поражда автоматично задължение за издаване на виза. Това обаче не освобождава административния орган от задължението да извърши самостоятелна и обективна преценка на всички относими факти и доказателства по конкретния случай. Такава преценка в настоящото производство не се установява да е извършена. Ето защо съдът приема, че оспореният отказ е постановен при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с изискването за мотивираност на административния акт. Липсата на конкретно изложени фактически основания представлява самостоятелно основание за неговата отмяна, тъй като лишава адресата от възможността да организира ефективната си защита и пречатства осъществяването на пълен съдебен контрол върху законосъобразността на административния акт. Същият следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип "D". При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, които възлизат на 5,11 евро – заплатена държавна такса за образуване на съдебното производство.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Трето отделение, 75-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ от 25.03.2026 г. за издаване на виза тип D по заявление № R., подадено на 20.11.2025 г., издаден от В. М. Б., първи секретар, завеждащ „Консулска служба“ при Посолството на Република България в Р., Кралство С. А..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на подаденото от З. А. /Z. А./ заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати на З. А. /Z. А./ разноски по делото в размер на 5,11 евро (пет евро и 11 цента).

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.